Було се чудо небувале,
а дідько чудо се зробив...
Селяни дуже бідували,
і піп щотижня їх ганьбив:
"Не знали би ви переднівку,
якби покинули горівку!"

І стямилися раз селяни,
спросили панотців, дяків:
"До коршми вже ніхто не глянеї
Конець недолі мужиків!
Горівці похорони справим
і хрест велик на ній поставим!"

Пішли горівку поховали
без голосіння і без сліз,
гуртом весело заспівали,
аж залунав сусідній ліс,
свяченої взяли додому
і спати всі пішли в солому.

Село заснуло, як дитина,
та чути гомін у селі:
се у попа іде гостина,
гудуть там гості, мов чмелі,
горівку п'ють, вино і пиво,
щоби село жило щасливо.

І сталось чудо: саме в хвилі,
коли упився панотець,
горівка заревла в могилі:
"Ще не прийшов мені конець!"
Перевернулася у гробі
і вивернула хрест на собі...

Я чув про це на власні уха
і б'юся в груди кулаком,
молюся до святого духа,
щоб змилувавсь над мужиком.
Молюся ще і до Миколи,
щоб не покинув нас ніколи.

Святий Миколо-чудотворче,
спасаєш тільки мужиків,
спасай же мудрих ти чимскорше
порадників-провідників,
нехай ми раз уже на Руси
всі п'ємо воду, як ті гуси!

3 мая, 1900